

[Bausgaard.]

ikke et udtryk for de svagheder, der i dag gør sig gældende i dansk folkestyre, at man — efter at alle har erkendt den økonomiske situations alvor, efter at vi alle er blevet bekendt med omfanget af den — ikke kan respektere, at andre har egne forslag at stille, har tilslutning at give, fordi de finder, at det foreslåede er rigtigt, men at dette straks skal udlægges som en redningsplanke for en regering? Hvorfor kan man ikke acceptere, at vi kan have forskellige opfattelser af, hvad der er politisk rigtigt i den overordentlig vanskelige, overordentlig alvorlige økonomiske situation, vi står i?

Det radikale venstre har ikke som motiv for sine handlinger haft et ønske om at være redningsplanke for regeringen. Det, vi har ønsket og stræbt efter, er derimod at yde et bidrag til at redde dansk økonomi. Vi har valgt den vej, som vi i situationen anser for at være den rigtige, og den, vi efter vor subjektive opfattelse må anse for at være den forsvarlige. Det er rigtigt, som det ærede medlem hr. Poul Møller siger, at en sådan — ja, skal vi bruge udtrykket — redningsaktion over for dansk økonomi først får sin fulde værdi, hvis der kan tilvejebringes en tro på, at dansk økonomi igennem den er blevet forbedret ud over den rent øjeblikkelige situation.

Jeg har den opfattelse — og jeg er blevet bestyrket i den ved de drøftelser, vi har haft i udvalget, og ved de rådslagninger, vi har haft med økonomisk sagkyndige — at det, er meget, meget væsentligt, ikke mindst med henblik på fremtiden, om man nu kan sikre sig, at den manglende balance mellem de offentlige udgifters stigning og stigningen i andre investeringsudgifter — for, som jeg nævnte før, hører det meget nøje med — ikke forværres fremover. Men jeg kan ikke forstå, at det ærede medlem igen ikke ser på de positive muligheder, som han og hans parti har for sammen med os andre at få medindflydelse på dette. Det er ikke mere end et par måneder siden vi vedtog at nedsætte folketingets investeringsudvalg med den hovedopgave, med regeringen at drøfte netop statens udgiftspolitik, netop statens investeringspolitik. Det er igen et udtryk for, at skal folkestyret være funktionsdygtigt, må alle partier bibringes en bedre

viden, en sikrere viden om baggrunden for det regeringen foreslår, og dermed også et bedre grundlag for enten at tilslutte sig det eller at skære ned i det.

Man kan have ret i, at oppositionen ikke har disse muligheder. Men når folketinget nu har besluttet at tilvejebringe et organ, som giver os bedre muligheder på dette punkt, hvorfor vil det ærede medlem så ikke gå ind i den positive tankegang, at det er dette organ, vi skal benytte til at give os den bedre viden?

Hvis det ærede medlem tog dette investeringsudvalg lige så alvorligt, som det radikale venstre tager det, ville han ikke på dette tidspunkt have stået og beklaget de meget store stigninger, som han frygtede ville komme. Så ville han have sagt: jeg vil gå ind i dette arbejde med den bestræbelse, at disse udgifter ikke får lov til at blive større, end rimeligt og holdbart er, og vi vil føle forpligtelse til i et udvalg at medvirke til, at dette ikke sker. Det er sådan, jeg vil sige på det radikale venstres vegne.

Jeg kan ikke lade være med at sige til det ærede medlem hr. Poul Møller, at det undrer mig, at hans interesse for det politiske arbejde overvejende synes at koncentrere sig om de tidspunkter og de områder, hvor man kan komme til at give den oratorisk udtryk. Men det er ikke nok, der skal mere til.

Det radikale venstre har for sit vedkommende følt, at den økonomiske situation nødvendiggør handling nu. Det radikale venstre har følt, at hvor vigtigt man end kunne mene det var at få ændrede politiske vilkår, så var dette hensyn dog ikke så tungtvejende, at man i denne situation turde, for et ukendt tidsrum, udskyde løsningen af den økonomiske opgave, vi alle kender, og som alle i dag ser, at det er nødvendigt at løse.

Formanden: Jeg skal her afbryde forhandlingen og udsætte mødet til kl. 14.

Mødet udsat kl. 12¹⁸.